

## We nodigen u uit

Om te genieten van een spannend Moordweekend in de fraaie sfeervolle ambiance van Rook Hall, een hotel binnen Burton Makepeace House, een van de voornaamste landhuizen van Engeland.

Om te genieten van een luxueus viergangendiner in de volle glorie van onze schitterende Stubbszaal in gezelschap van de eigenaren van het huis, de markies en markiezin van Milton, en om daarna koffie met likeur te drinken in de gerieflijke Bibliotheek, die werd ontworpen door Robert Adam, terwijl u ondertussen aangenaam wordt beziggehouden met talloze aanwijzingen voor een fascinerende 'Whodunit?'.  
*(Note: The original text contains a typo 'Whodunit?' which has been corrected to 'Whodunit?').*

£1250 per persoon exclusief btw, op basis van een gedeelde tweepersoonskamer. Alle maaltijden zijn bij de prijs inbegrepen, inclusief een overvloedig ontbijtbuffet, geserveerd in 'Downtonstijl' in onze fraaie Ochtendkamer. De aanbetaling is £300 (niet-restitueerbaar) per persoon. Boek vroeg, er is beperkt plaats. Wend u voor alle vragen tot [reception@burtonmakepeace.co.uk](mailto:reception@burtonmakepeace.co.uk).

## Dwaalsporen

Zoals gevraagd hadden ze zich voor het diner allemaal verzameld in de Bibliotheek. Er waren niet genoeg zitplaatsen voor iedereen, en iemand vroeg zich voor de grap af of er soms een stoelendans zou volgen.

‘Denkt u dat we dat gaan doen?’ vroeg majoor Liversedge, die een beetje opleefde bij het idee. De majoor en sir Lancelot Hardwick hadden er als echte heren voor gekozen om te blijven staan.

‘Waar denkt u dat dit in vredesnaam over gaat?’ vroeg pastoor Smallbones. ‘Ik hoop dat er een lekker diner volgt als goedmaker-tje voor al dit wachten,’ voegde hij er verongelijkt aan toe.

‘En waar blijven die drankjes?’ vroeg Guy Burroughs zich hardop af.

‘Een vreselijke man,’ mompelde gravin Voranskaja, niet in staat haar aversie tegen de onbeschaamde Amerikaans filmster te verhullen.

‘Ja, waar blijft Addison toch met de sherry?’ zei sir Lancelot. Hij belde opnieuw. Bij het zien van de afkeer op het gezicht van de kieskeurige kleine Zwitserse detective René Armand zei hij lachend: ‘Geen zorgen, monsieur. Ik heb uitstekende cognac.’

‘Ik vrees dat we er het beste van moeten maken,’ zei pastoor Smallbones. ‘Door de sneeuwstorm zullen we hier allemaal een behoorlijke tijd met elkaar vastzitten.’

‘Ingesloten!’ verklaarde gravin Voranskaja op sombere Slavische toon.

Het gezelschap verviel tot een nogal opgelaten stilte. Er klonk een hoorbare zucht van opluchting toen Addison binnenkwam en tegen sir Lancelot zei: ‘U hebt gebeld, meneer?’

‘Ja, Addison. We willen graag...’

‘Het spijt me dat ik zo dom ben,’ fluisterde lady Milton, ‘maar ik ben nogal in de war. Wie is Addison?’

‘Hij is de butler,’ fluisterde Reggie terug.

‘Het is verwarrend. Er zijn er zoveel.’

‘Ik weet het, lady M, maar ik verwacht dat ze een voor een het loodje zullen leggen. Zo gaat dat meestal.’

‘O ja?’

‘Goeie genade,’ mompelde Jackson Brodie. ‘Als dit nog veel langer duurt schiet ik ze allemaal zelf neer.’

‘Het is nog niet eens echt begonnen,’ zei Reggie.

## *De raadselachtige affaire in ‘De wilgen’*

Het was eigenlijk meer dan een week geleden begonnen, toen Jackson een nieuwe klant kreeg. Twee nieuwe klanten om precies te zijn, hoewel ze bij elkaar hoorden – zelfs een tweeling waren: Ian en Hazel, de pensioengerechtigde nakomelingen van de onlangs overleden Dorothy Padgett. Jackson was niet warmgelopen voor Hazel toen ze telefonisch contact met hem opnam, maar ze wilde hem ontmoeten in Ilkley, de ‘plaats delict’ zoals ze het noemde, en Ilkley beschikte over een Bettys Café Tea Rooms waar Jackson nog nooit was geweest. Hij werd niet zozeer aangetrokken door de lokroep van een geroosterd theebroodje, als wel door de belofte van orde, van een toevluchtsoord zelfs. ‘Een schone, goed verlichte ruimte,’ zei zijn ex, Julia, toen hij probeerde uit te leggen wat hem zo aantrok. ‘Dat is Hemingway, en doe niet alsof je dat weet, want dat weet je niet.’ Hij wist het inderdaad niet, maar hij was er vrij zeker van dat hij Hemingway nooit in een Bettys zou aantreffen, kauwend op een geglazuurd cupcakeje. Pech voor Hemingway.

‘En hier hing het schilderij? In de slaapkamer van uw moeder?’ had Jackson gevraagd, met een beschouwende blik naar de spookachtige omtrek, alsof wat er ook maar aan de muur had gehangen was opgelost. Hij moest denken aan Hiroshima. Hij was in een sombere stemming, voelde het gewicht van de geschiedenis op zijn rug. Zijn tienerzoon, Nathan, zou de last duidelijk niet oppakken.

‘Ja,’ zei Hazel Sanderson, geboren Padgett. Voor haar pensio-

nering was ze aardrijkskundelerares geweest. Toen Jackson op school zat, had 'aardrijkskunde' bestaan uit het overtrekken van kaarten en het inkleuren ervan, en een pets met een houten liniaal op de rug van je hand als je je vergiste. Misschien was het vak sindsdien verbeterd. Misschien niet.

'Het was een portret,' zei Ian. 'Klein – ongeveer vijftwintig bij vijftwintig zonder de lijst. Bij benadering,' voegde hij eraan toe, voor het geval hij klonk alsof hij het had opgemeten. (Dat had hij ook gedaan, dacht Jackson). Ian was een gepensioneerde 'verzekeringsman' en bezat het doffe, verlepte patina van iemand die zijn hele leven binnen had gezeten. 'Je kunt er nog vijf centimeter bij optellen voor de lijst,' vervolgde hij. 'Het was een sierlijst – goud.'

'Geen echt goud,' kwam Hazel haastig tussenbeide. 'Uiteraard.'

'Het hele ding is weg,' ging Ian verder. 'Niet uit de lijst gesneden zoals dieven meestal doen.' (Hij had op internet gezeten, dacht Jackson.) 'Het was heel...' Ian zocht naar een woord. 'Draagbaar,' besloot hij.

Draagbaar? Jackson dacht niet dat hij dat woord ooit had horen gebruiken voor een kunstwerk. Maar het was wel verstandig als je er een ging stelen.

'Het dateerde uit de Renaissance,' zei Hazel.

'De Renaissance?' Dat had Jackson evenmin verwacht. 'Renaissance' stond toch zeker gelijk aan 'een smak geld waard'. Maar wat wist hij daarvan? Het zou hem moeite kosten om een Rembrandt van een Renoir te onderscheiden. In het huis waarin Jackson was opgegroeid werd een goedkope reproductie van *Chinees meisje* van Tretchikoff als hoge kunst beschouwd.

'Vijftiende, misschien zestiende eeuw,' lichtte Hazel nader toe, terwijl ze hem lang aankeek alsof ze nu al twijfelde aan zijn capaciteiten. Hij nam aan dat ze zo'n vrouw was die hem van begin af aan voor een idioot hield, hoewel hij tegenwoordig niet anders leek tegen te komen. Hazel stond er verdedigend bij, liet haar over elkaar geslagen armen rusten op de ronde ton van haar middel. Buikvet, dacht Jackson somber. Hij was aan het bijleren, dankzij

zijn dochter Marlee, de Geest van de Toekomst.

‘Het was het portret van een vrouw,’ ging Hazel verder. ‘We hebben natuurlijk geen idee wie zij is of wie de schilder was.’ De twee Padgetts staarden naar de ruimte op de muur alsof ze het anonieme voorwerp als bij toverslag tevoorschijn konden roepen.

‘Kostbaar?’ vroeg Jackson.

‘O, we hebben geen idee,’ zei Hazel luchtig. ‘Waarschijnlijk niet erg. Het had eerder sentimentele dan financiële waarde.’ Hazel wakte niet de indruk dat ze iemand was die veel ophad met sentimenten.

‘Het is nooit getaxeerd of verzekerd,’ voegde Ian eraan toe, die het stokje van zijn zuster overnam. ‘Niets van dien aard.’

Geen verzekering? Jackson had de indruk dat ‘De wilgen’ een huis was dat zijn geloof in verzekeringen stelde. Ian in elk geval, het was zijn baan geweest gedurende hoeveel – veertig jaar? ‘Vijf-enveertig,’ zei Ian. ‘Van jongs afaan.’ Jacksons ziel kromp in elkaar bij de gedachte aan bijna een halve eeuw contractarbeid.

‘Het schilderij had geen “provenance” zoals ze zeggen,’ zei Hazel, die het woord behoedzaam benaderde, alsof het op een of andere manier gevaarlijk kon zijn. Het woord betekende iets voor haar, dacht Jackson. ‘Pap heeft het na de oorlog goedkoop gekocht op een veiling, bij een boedelverkoop.’

‘In die tijd wilde toch niemand oud spul hebben?’ zei Ian.

Jackson had duidelijk het gevoel dat het tweetal uit een script las. Eentje waarover ze het van tevoren eens waren geworden. Het waren doodse acteurs, vooral Ian.

‘De provenance is naar ik vrees verloren gegaan in de nevelen van de tijd,’ zei Hazel. ‘Het hing al zo lang als we ons kunnen herinneren in mams slaapkamer. Of niet, Ian?’

Ian reageerde gretig op het voorzetje van zijn zuster. ‘Ja, ja,’ zei hij, knikkend vol fervente instemming. Hij zou zijn nek nog bezeren als hij niet uitkeek, dacht Jackson. ‘Mam zei dat ze het graag zag als ze wakker werd,’ zei hij. ‘En ook als ze in slaap viel, neem ik aan. Ze hield van dat schilderij.’

Het spookachtige overblijfsel – een vierkant stuk behang, omlijst door een flauwe stofnevel – bevond zich op de muur tegenover het kleine tweepersoonsbed waarin hun moeder was overleden. Sterfbed, dacht Jackson. Dorothy Padgett zou niet meer wakker worden. Nooit meer. Ze moet hebben geslapen met de deur dicht. Dat was de enige manier waarop ze het schilderij had kunnen zien.

Hij keek nadenkend naar het gebloemde dekbedovertrek met sierstroken en de bijpassende kussenslopen. Er lag een gehaakt bedjasje op de spreij, en hij voelde een drang om het aan te raken, om te kijken of het nog warm was. Op een of andere manier was niets zo aandoenlijk als de bril, die met keurig ingeklapte pootjes op het nachtkasje lag en nooit meer nodig zou zijn. Er zaten de dikke jampotglazen in van iemand die half blind was. Het zou Dorothy Padgett enige moeite hebben gekost om dat schilderij te zien als ze 's morgens wakker werd.

Dorothy Padgett, een weduwe van zesennegentig alhier, was slechts enkele dagen geleden in haar slaap overleden aan een uitgeput hart en nu pikten de aasgieren al aan het stoffelijk overschot. Jackson wilde niet in zijn slaap overlijden, wilde niet dat de man met de zeis hem in het geniep besloop, hij wilde hem met wijd open ogen tegemoet treden. Niet dat hij er nu al aan toe was om te sterven. Hij had nog van alles te doen – moest ervoor zorgen dat zijn dochter gelukkig was, dat zijn kleindochter niets overkwam, moest zijn zoon overhalen van zijn kont af te komen en zijn telefoon op te bergen.

In de korte tijd sinds hun moeder was doorgereisd naar wat maar hierna kwam, waren Hazel en Ian haar huis in Ilkley doorgelopen om gekleurde stippen op haar have en goed te plakken: rode stippen voor Hazel, blauwe voor Ian. Jackson vroeg zich af wat voor kleur er op het vermiste schilderij zou zijn gegaan, aangezien ze er allebei evenveel aanspraak op leken te maken. Rood en blauw vormden paars. De keizerlijke kleur. Hij had Robert Harris gelezen.

Dit snelle stel was al bij de notaris geweest. 'We wisten natuur-

lijk wat er in het testament stond,' zei Hazel. 'We wilden gewoon controleren of alles in orde was. Nu moeten we alleen wachten op de verificatie ervan.'

'Geen verrassingen!' had Ian gelachen, alsof ze mogelijk bang waren geweest dat hun moeder een valstrik had gelegd in haar laatste testament, dat haar aardse bezittingen naar een kattenopvang zouden gaan, of misschien nog erger, naar haar verzorgster, Melanie Hope. Maar nee. 'Alles moet eerlijk tussen ons worden verdeeld,' zei Hazel. 'Precies door de helft,' viel Ian haar behulpzaam bij en voor zijn moeite ontving hij een ijzige blik van zijn zuster. Er leek van alles te gebeuren tussen de regels van hun gemeenschappelijke script.

Dorothy Padgett woonde in een ouderwets huis met veel chintz in een onopvallend dure straat. Vanaf de bovenverdieping kon je het landschap en daarachter de Ilkley Moor zien, beroemd door 'Baht'At'. 'On Ilkley Moor Baht'At' was een lied dat ze eeuwen geleden bij Jackson op school hadden gezongen. Een man zonder hoed vat een dodelijke kou op de hei, de wormen eten hem op, de eenden eten de wormen en dan 'zullen wij jou hebben opgegeten'. De kringloop van het leven, lang voor *The Lion King*.

Een huis als 'De wilgen' zou niet lang te koop staan. De waarde ervan zat ver boven de miljoen (Jackson was een kenner van websites met onroerend goed geworden), hoewel het huis, afgezien van het uitzicht, niets had wat hem aantrok. Steenconstructie uit het interbellum, vier slaapkamers, vrijstaand en een enorme tuin. Niemand bouwde meer huizen met een enorme tuin. Jackson was een echte kenner geworden omdat hij de laatste tijd op huizenjacht was geweest. Zijn werk bevond zich tegenwoordig voornamelijk in dit deel van de wereld, zijn liefdesleven (al stelde dat niet veel voor en had liefde er weinig mee te maken) was hier ook en dit leek een uitstekend moment in zijn leven om zich weer ergens te vestigen. Hij was nu per slot van rekening opa, het hoofd van een dynastie. ('Stel je niet aan,' zou zijn vader hebben gezegd.) Hij prees zich gelukkig dat hij zo verstandig en volwassen was.



Hij was heel wat weken verstandig en volwassen geweest en toen had hij in plaats van een huis een Land Rover Defender gekocht. Het was een ruige, stoere wagen. Spiksplinternieuw, het model met de topspecificaties, een v8-motor met supercharger die 518pk leverde, plus alle denkbare toeters en bellen. Hij kostte een vermogen. Geen spijt. Je kon zo nodig in een Defender wonen, maar je kon niet in een huis rijden. Het hele machoconcept werd alleen enigszins bedorven door het babyzitje van zijn kleindochter op de achterbank.

Het was nog niet zo lang geleden dat hij een maand had doorgebracht in de benauwde, dure flat van zijn dochter in Londen om voor zijn kleindochter te zorgen. Marlees regeling voor de kinderopvang was spaak gelopen toen ze net weer aan het werk moest en hij was opgeroepen om bijstand te verlenen. Het was voor hen alle drie een vuurdoop geweest.

Zijn kleindochter heette Niamh, naar Jacksons vermoorde zus. Jackson was er niet zeker van of het wel een goed idee was om de naam te krijgen van iemand die tragisch was omgekomen, maar Marlee had erop gestaan dat haar baby werd vernoemd naar de tante die ze nooit had gekend.

Uitgeput, tot aan zijn knieën in de luiers en allerlei lichaamsvloeistoffen, had Jackson beseft hoe weinig hij had bijgedragen toen zijn eigen kinderen een baby waren. In Marlees geval vrijwel niets, in Nathans geval helemaal niets (niet mijn schuld, dacht hij). Een vrouwenwereld. 'Nou, dan ben je nu een erevrouw,' lachte Marlee.

'Dat ben ik al een hele tijd,' zei hij.

'Niet echt,' zei Marlee.

'Zullen we naar de woonkamer gaan?' Hazel leidde hem de slaapkamer uit en de trap af naar een kamer met openslaande deuren en uitzicht op het terras en de tuin erachter. Een zeer versleten leunstoel met een hoge rugleuning keek uit op de bladerloze bomen. 'De wilgen' had inderdaad een stel grote treurwilgen in de

achtertuintuin staan, met winterkale takken. ‘Ik weet nog dat pap ze heeft geplant toen we hier kwamen wonen,’ zei ze. ‘Ze zullen het niet lang meer maken, wilgen worden niet oud. In tegenstelling tot eiken, of dennen.’

‘Beuken,’ zei Ian, wijs knikkend. ‘Platanen.’ Gingen ze alle bomen opnoemen? vroeg Jackson zich af.

Het was een groot huis voor één klein, stokoud dametje (het bedjasje was piepklein, als van een grote pop), maar het was natuurlijk een gezinswoning geweest, ‘waarin we zijn opgegroeid’, zei Ian. ‘Hazel en ik. We zijn in de jaren vijftig vanuit Leeds hierheen verhuisd.’

Schoolfoto’s waren plichtsgetrouw aan de muren gehangen, allerlei kinderen met vooruitstekende voortanden in een schooluniform, speciaal voor hun officiële foto blinkend opgepoetst. ‘Had mevrouw Padgett kleinkinderen?’ vroeg Jackson.

‘Ze had ook achterkleinkinderen,’ zei Hazel. ‘Ian en ik hebben allebei twee kinderen en die hebben elk twee kinderen.’ Het klonk eerder als een wiskundige puzzel dan als een stamboom.

Er waren nog meer foto’s te zien op het dressoir. Het dressoir was zo’n chic strak teakhouten geval dat de introductie van de Scandinavische stijl had ingeluid in het onaanlokkelijke naoorlogse Britse interieur. Het was inmiddels waarschijnlijk een vorm van modern antiek, als dat niet met elkaar in tegenspraak was. In de eetkamer stonden een bijpassende vitrinekast en een tafel met zes stoelen. De Padgetts moesten toen hebben gevonden dat ze hun tijd ver vooruit waren. Jackson wist van zijn eigen activiteiten tijdens zijn huizenjacht dat eetkamers inmiddels uit de mode waren. In het huis waarin hij was opgegroeid had zo’n kamer ontbroken. Ze hadden gegeten in de keuken, met hun scherpe ellebogen tegen elkaar aan gedrukt, rond een kleine tafel met een formica blad. En toen waren zijn familieleden een voor een verdwenen, was hij hen kwijtgeraakt aan moord, zelfmoord, kanker, een drievoudig verlies waardoor de kleine tafel verlaten was achtergebleven.

Er was maar één foto van de Padgetts en familie: een ingelijste